

POSTANOWIENIE

Dnia 2 sierpnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Wiak

w sprawie z powództwa F. S.A. w P. (poprzednio I. S.A. w P.)

przeciwko Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej

o nałożenie kary pieniężnej,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych 2 sierpnia 2023 r.

skargi kasacyjnej pozwanego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 24 maja 2022 r., sygn. VII AGa 118/22:

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej na rzecz F. S.A. w P. kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Decyzją z 31 grudnia 2019 r. nr [...] Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej (dalej: „Prezes UKE” lub „skarżący”) na podstawie art. 210 ust. 1 i 2 oraz art. 209 ust. 1¹ pkt 1 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. –

Prawo telekomunikacyjne (tekst jedn. Dz.U. 2022, poz. 1648, dalej: „p.t.”) w związku z art. 29 ust. 2 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 733, dalej: „u.w.r.u.s.t.”) oraz na podstawie art. 104 § 1 k.p.a. w zw. z art. 206 ust. 1 p.t., po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia kar pieniężnych w związku z niewypełnieniem obowiązku udzielenia informacji, o którym mowa w art. 29 ust. 2 u.w.r.u.s.t. za rok 2018, nałożył na I. S.A. w P. (dalej: „powód”) karę pieniężną w wysokości 100 000 zł za udzielenie Prezesowi

UKE niepełnych lub nieprawdziwych informacji, o których mowa w art. 29 ust. 2 u.w.r.u.s.t. według stanu na dzień 31 grudnia 2018 r., poprzez udzielenie nieprawdziwych informacji co do 11 456 danych lokalizacyjnych zakończeń linii sprawozdanych za 2018 r.

Powód wniósł odwołanie od tej decyzji, zaskarżając ją w całości. Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów wyrokiem z 8 grudnia 2021 r. (XVII AmT 39/20) oddalił odwołanie oraz zasądził od powoda na rzecz Prezesa UKE kwotę 720 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód, zaskarżając rozstrzygnięcie w całości. Zarzucił Sądowi Okręgowemu naruszenie:

1. art. 209 ust. 1¹ pkt 1 p.t. w zw. z art. 189f § 1 k.p.a. oraz z art. 49 ust. 3 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej poprzez przyjęcie, że omyłkowe przekazanie nieprawdziwych danych na skutek niezawinionego błędu w skrypcie informatycznym pozwala uznać, iż w sprawie spełnione zostały przesłanki charakteru oraz zakresu naruszenia uzasadniające nałożenie kary pieniężnej na powoda, co narusza również wynikającą z art. 49 ust. 3 Karty Praw Podstawowych zasadę proporcjonalności;
2. art. 209 ust. 1a p.t. w zw. z art. 189f § 1 k.p.a. oraz art. 6 ust. 2 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności (dalej: „EKPCz”), poprzez ich nieprawidłowe zastosowanie i wadliwe przyjęcie, że zakres naruszenia polegający na przekazaniu nieprawdziwych danych lokalizacyjnych dla nie więcej niż 11 456 rekordów przemawiał za nałożeniem kary pieniężnej na powoda, oraz wadliwe przyjęcie, iż na tle ustalonych okoliczności faktycznych nie zaistniała przesłanka znikomej wagi naruszenia prawa, a także oparcie ustaleń faktycznych o nieudowodnione przez Prezesa UKE twierdzenia, dotyczące zakresu naruszenia, co narusza wynikające z art. 6 ust. 2 EKPCz zasadę domniemania niewinności oraz zasadę *in dubio pro reo*;
3. art. 209 ust. 1¹ pkt 1 w zw. z art. 29 ust. 2 u.w.r.u.s.t. oraz art. 42 ust. 1 Konstytucji RP, poprzez utrzymanie kary nałożonej na powoda pomimo niezachowania w zaskarżonej decyzji Prezesa UKE z 31 grudnia 2019 r.

zasady określoności czynu zabronionego, a także naruszenie wynikającego z art. 6 EKPCz prawa do obrony powoda;

4. przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy, tj. art. 233 § 1 k.p.c., przez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, w szczególności polegające na przyjęciu bez jakichkolwiek dowodów, że naruszenie polegające na przekazaniu nieprawidłowych danych dla nie więcej niż 11 456 rekordów miało charakter znaczny i przyczyniło się do zniekształcenia uzyskanego przez Prezesa UKE rzeczywistego obrazu analizowanego rynku, a w konsekwencji działanie powoda utrudniło Prezesowi UKE prawidłowe wykonywanie ciążących na nim obowiązków jako regulatora rynku, typowanie obszarów na których istnieje zapotrzebowanie na inwestycje w rozwój sieci telekomunikacyjnych oraz realizację programów rządowych mających zapewnić równomierny dostęp do sieci usług szerokopasmowych;
5. art. 210 ust. 2 p.t., poprzez jego błędne zastosowanie i przyjęcie, że nałożona kara pieniężna została określona prawidłowo i zgodnie z przesłankami wskazanymi w tym przepisie;
6. art. 148¹ § 1 k.p.c. w zw. z art. 6 ust. 1 EKPCz oraz art. 47 akapit 2 zdanie 1 Karty Paw Podstawowych poprzez rozpoznanie sprawy na posiedzeniu niejawnym.

Powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uchylenie decyzji Prezesa UKE z 31 grudnia 2019 r. i zasądzenie od niego na rzecz powoda kosztów postępowania przed sądem pierwszej instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, ewentualnie o zmianę wyroku poprzez zmianę decyzji Prezesa UKE z 31 grudnia 2019 r. i obniżenie wysokości nałożonej kary pieniężnej do kwoty 10 000 zł oraz zasądzenie od Prezesa UKE na rzecz powoda kosztów postępowania przed sądem pierwszej instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, jak również każdorazowo o zasądzenie od Prezesa UKE na rzecz powoda kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Wyrokiem z 24 maja 2022 r. (VII AGa 118/22) Sąd Apelacyjny w Warszawie zmienił zaskarżony wyrok w części w ten sposób, że:

(a) obniżył nałożoną w zaskarżonej decyzji karę pieniężną do wysokości 20 000 zł;

(b) zniósł wzajemnie pomiędzy stronami koszty procesu.

W pozostałym zakresie oddalił apelację powoda i zniósł wzajemnie pomiędzy stronami koszty postępowania apelacyjnego.

W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Apelacyjny w Warszawie ustosunkowując się do obniżenia wymierzonej powodowi kary, wskazał, że z dyrektyw wymiaru kary – takich, jak zakres naruszenia, dotychczasowa działalność podmiotu oraz jego możliwości finansowe – najbardziej skupiono się na możliwościach finansowych podmiotu, gdy w sytuacji karania podmiotu po raz pierwszy należało więcej miejsca poświęcić zakresowi naruszenia, dotychczasowej działalności podmiotu oraz zachowaniu powoda po dokonaniu naruszenia. Prezes UKE przy dyrektywach wymiaru kary całkowicie pominął okoliczności potwierdzone korespondencją mailową pracownika skarżącego z powodem, a wynikało z niej jednoznacznie, że Prezes UKE dysponował już ze wcześniejszych sprawozdań pominiętymi danymi. W tych warunkach, zdaniem Sądu Apelacyjnego w Warszawie, zakres naruszenia należało ocenić jako znacznie mniejszy, na co nie zwrócił uwagi Prezes UKE przy wymiarze kary. W ocenie Sądu Apelacyjnego w Warszawie nadal należało oceniać to jako naruszenie, jednakże takie które wymagało jedynie uruchomienia kontroli sprawozdania w zakresie wskazanych braków, a nie jako naruszenie, które pozbawiało całkowicie Prezesa UKE informacji w zakresie objętym obowiązkiem sprawozdawczym powoda. Co więcej, analizując dyrektywy wymiaru kary należało wskazać na pominięcie przez Prezesa UKE bardzo dużej woli współpracy powoda w celu jak najszybszego usunięcia błędu stwierdzonego zaledwie dwa miesiące po upływie terminu do złożenia sprawozdania w tym zakresie. To z przyczyn leżących w dużej części po stronie Prezesa UKE usunięcie błędu przedłużyło się o dalsze kilka miesięcy, kiedy to oczekiwał on na otwarcie systemu SIIS w celu umożliwienia mu wprowadzenia poprawionych danych. W rezultacie, pomimo że Prezes UKE formalnie odwołał się do dyrektyw wymiaru kary w zaskarżonej decyzji, to za mało miejsca poświęcił zakresowi naruszenia, dotychczasowej działalności powoda oraz jego zachowaniu po dokonaniu

naruszenia, nie uwzględniając i nie wskazując nawet na okoliczności wynikające z powyższej korespondencji mailowej.

Pismem z 22 sierpnia 2022 r. Prezes UKE wniósł skargę kasacyjną od powyższego wyroku, w której zaskarżył go w części, tj. w pkt. I a – w zakresie obniżenia kary pieniężnej do kwoty 20 000 zł.

Skarżący postawił zarzuty:

1. naruszenia przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy (art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c.), tj.:
 1. art. 387 § 2¹ k.p.c. oraz art. 327¹ § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., poprzez naruszenie określonych w tych przepisach wymagań dotyczących uzasadnienia wyroku, w szczególności poprzez: zaniechanie rzetelnego wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa, a także odwołanie się w ramach wyjaśnienia tych przepisów do „pozaprawnych” przesłanek wymiaru kary nałożonej decyzją Prezesa UKE z dnia 31 grudnia 2019 r. nr [...], takich jak „bardzo duża wola współpracy w celu usunięcia błędu” i działań podejmowanych poza postępowaniem administracyjnym przez Prezesa UKE oraz niejasnej okoliczności w postaci znajomości przez skład orzekający języków programowania oraz zaniechanie dostatecznego wykazania dlaczego akurat to kara w wysokości 20 000 zł wskazana w pkt I a zaskarżonego orzeczenia spełnia wszystkie przesłanki wymiaru kary, tj. zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu i jego możliwości finansowe, a nie kara w innej wysokości (od 20 001 do 100 000 zł), które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, albowiem Sąd Najwyższy nie będzie mógł dokonać kontroli kasacyjnej zaskarżonego wyroku;
 2. art. 386 § 1 k.p.c., poprzez zmianę wyroku sądu pierwszej instancji i obniżenie kary nałożonej zaskarżoną decyzją do kwoty 20 000 zł, w sytuacji gdy nie zachodziły podstawy do zmiany tego wyroku i miarkowania kary pieniężnej, a apelacja powoda nie była zasadna, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, albowiem gdyby sąd niezasadnie nie uznał, że zachodzą przesłanki zmiany wyroku wydałby odmienne rozstrzygnięcie, tj. oddaliłby apelację powoda także w zakresie pkt I a zaskarżonego wyroku w całości lub w części;
3. naruszenia przepisów prawa materialnego, tj.:

1. art. 209 ust. 1¹ pkt 1 p.t. w zw. z art. 210 ust. 1, 2 i 3 p.t. oraz w zw. art. 29 ust. 2 u.w.r.u.s.t. poprzez błędną wykładnię i uznanie, że na przesłanki wymiaru kary nałożonej zaskarżoną decyzją tj. zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu oraz jego możliwości finansowe wpływa „bardzo duża wola współpracy” powoda „w celu usunięcia błędu w „przekazywanych danych” oraz okoliczność, że Prezes UKE „oczekiwał na otwarcie systemu SIIS”, gdy właściwa jest wykładnia, że okoliczności powyższe nie mają wpływu na wymiar kary, a wśród przesłanek wymiaru kary uwzględnia się zakres naruszenia, który w niniejszej sprawie jest znaczny (albowiem powód przekazał nieprawdziwe dane odnośnie 11 456 zakończeń linii, a błąd dotyczył aż 8 564 obiektów), dotychczasową działalność podmiotu oraz możliwości finansowe ukaranego podmiotu, co wskazuje, że proporcjonalna jest kara w wysokości powyżej 20 000 zł;
2. art. 210 ust. 2 i 3 p.t., poprzez błędną wykładnię i uznanie, że nałożona przez Prezesa UKE zaskarżoną decyzją kara pieniężna w wysokości 100 000 zł była nieproporcjonalna, gdy okoliczności sprawy, a w szczególności bardzo wysoki przychód powoda z działalności telekomunikacyjnej w ramach przesłanki możliwości finansowych ukaranego podmiotu powoduje, że to właśnie kara w wysokości 20 000 zł, czyli w wysokości ustalonej zaskarżonym wyrokiem jest karą nadmiernie łagodną, a przez co nieproporcjonalną.

Jako podstawę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący wskazał:

1. występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, którego wyjaśnienie niezbędne jest dla prawidłowego rozpoznania niniejszej sprawy, czy katalog przesłanek wymiaru kary wskazanych w art. 210 ust. 2 p.t., tj. zakres naruszenia, dotychczasowa działalność podmiotu i możliwości finansowe w zw. z art. 209 ust. 1¹ pkt 1 p.t. jest katalogiem zamkniętym, oraz czy w ramach przesłanki zakresu naruszenia można odwoływać się wyłącznie do okoliczności o charakterze przedmiotowym, czy przy ocenie przesłanek wymiaru kary też można odwoływać się do innych przesłanek wymiaru kary nie wymienionych w tym przepisie, w szczególności nie związanych z funkcjonowaniem podmiotu podlegającego karze, „woli współpracy ukaranego podmiotu” z organem

regulacyjnym po przekazaniu niepełnych nieprawdziwych danych, zachowania pracowników organu regulacyjnego podejmowanych w toku postępowania administracyjnego i przed jego wszczęciem;

2. występowanie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, polegającej na rażącym naruszeniu art. 210 ust. 2 p.t., poprzez wymierzenie kary nieproporcjonalnej (nieadekwatnej) do okoliczności sprawy i oparcie się na przesłance „bardzo dużej” woli współdziałania powoda z organem regulacyjnym i rzekomych uchybieniach po stronie pracowników Prezesa UKE, co doprowadziło do zmiany wyroku sądu pierwszej instancji i obniżenia kary pieniężnej do wysokości nieproporcjonalnie łagodnej – nieadekwatnej do rzeczywistego zakresu naruszenia, dotychczasowej działalności podmiotu oraz wyjątkowo korzystnych możliwości finansowych ukaranego podmiotu.

Odpowiedź na powyższą skargę złożył pełnomocnik powoda. W piśmie z 10 października 2022 r. wniósł o: odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania; na wypadek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania – o jej oddalenie w całości; zasądzenie na rzecz powoda kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Niniejsza skarga kasacyjna nie spełnia parametrów umożliwiających jej merytoryczne rozpoznanie.

Zgodnie z przepisem art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne; 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów; 3) zachodzi nieważność postępowania, lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy bada w ramach tzw. przedsądu wyłącznie wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności, które przemawiają za przyjęciem jej do rozpoznania. Jak wielokrotnie wskazywano w orzecznictwie, na tym etapie

Sąd Najwyższy nie ocenia natomiast podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, stanowiących odrębny konstrukcyjnie element skargi kasacyjnej (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z 19 czerwca 2019 r., IV CSK 577/18; z 2 grudnia 2020 r., I NSK 4/20). Sąd Najwyższy bada podstawy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wyłącznie w granicach określonych przez skarżącego, który musi je odpowiednio uzasadnić.

W niniejszej sprawie jako podstawę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania powód wskazał zaistnienie przesłanki w postaci wystąpienia w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, związanego z oceną, czy w ramach miarkowania kary pieniężnej, o której mowa w art. 210 ust. 2 p.t., należy uwzględniać wyłącznie okoliczności o charakterze przedmiotowym, czy też można odwoływać się do innych przesłanek, które nie zostały wymienione w tym przepisie. Niezależnie od tego, skarżący uznał, że wniesiona przez niego skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Odnosząc się do pierwszej przesłanki, o której mowa w art. 398⁹⁸ § 1 pkt 1 k.p.c., należy zaznaczyć, że zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego, „[i]stotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest problem nowy i dotychczas niewyjaśniony, dotyczący ważnego abstrakcyjnego zagadnienia jurydycznego, którego rozstrzygnięcie przez Sąd Najwyższy przy okazji rozpoznania skargi kasacyjnej przyczyni się do rozwoju prawa i orzecznictwa oraz będzie miało znaczenie nie tylko dla tej konkretnej, jednostkowej sprawy, ale także dla innych podobnych spraw. Skarżący powinien sformułować to zagadnienie w sposób przyjęty przy przedstawianiu przez sąd powszechny zagadnienia prawnego do rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy; przedstawić pogłębiony wywód prawny uzasadniający zgłoszone wątpliwości, wykazać zasadność preferowanego sposobu rozstrzygnięcia zagadnienia, a także wadliwość rozwiązania przez Sąd drugiej instancji postawionego problemu prawnego w sposób rzutujący na wynik sprawy” (postanowienie Sądu Najwyższego z 28 maja 2021 r., I CSK 74/21; por. także np. postanowienia Sądu Najwyższego: z 28 kwietnia 2022 r., I NSK 23/21; z 21 stycznia 2022 r., I CSK 217/22). Co więcej, przyjmuje się, że w sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii danego zagadnienia i wyraził

swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, a nie zachodzą żadne okoliczności, które przemawiałyby za zmianą tego poglądu (postanowienie Sądu Najwyższego z 19 marca 2012 r., II PK 294/11).

W niniejszej sprawie, argumentacja skarżącego, mająca na celu wykazanie, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, nie odpowiada powyższemu kryteriom. Przede wszystkim należy zauważyć, że zasygnalizowany problem prawny jest już rozstrzygnięty w dotychczasowym orzecznictwie Sądu Najwyższego, który konsekwentnie wyrażał poglądy w zakresie standardów, jakie powinny być respektowane w sprawach, w których nakładane są kary pieniężne. W postanowieniu z 27 marca 2014 r. (III SK 70/13) Sąd Najwyższy wskazał, że zgodnie z dotychczasowym orzecznictwem (m.in. wyrokiem Sądu Najwyższego z 3 października 2013 r., III SK 51/12), odpowiedzialność administracyjna ma z zasady charakter obiektywny, a w piśmiennictwie akcentuje się potrzebę subiektywizacji odpowiedzialności w szczególności gdy sankcja administracyjna przybiera postać kary pieniężnej. W ocenie Sądu Najwyższego, „ta potrzeba subiektywizacji odpowiedzialności służy realizacji godnego poparcia postulatu uwzględnienia indywidualnych okoliczności konkretnej sprawy, rzutujących na samą odpowiedzialność przedsiębiorcy za zachowania sankcjonowane karą pieniężną. (...) wymierzając karę pieniężną organ regulacji zobowiązany jest uwzględnić całokształt zachowania karanego przedsiębiorcy, w tym także takie elementy, które składają się na stronę podmiotową odpowiedzialności sankcjonowanej karami pieniężnymi, a które w uproszczeniu określone są mianem winy (umyślnej lub nieumyślnej) przedsiębiorcy” (postanowienie Sądu Najwyższego z 27 marca 2014 r., III SK 70/13). Również w doktrynie podnosi się, że wynikające z art. 210 ust. 2 p.t. dyrektywy wymiaru kary pieniężnej nie stanowią katalogu zamkniętego. Niezależnie od nich należy bowiem uwzględnić każdorazowo ogólne zasady stosowania prawa. Przyjmuje się, że charakter powyższych dyrektyw nakazuje we wszechstronny sposób zbadać okoliczności naruszenia prawa oraz warunki, w jakich dopuszczono się naruszenia. Pomimo że Prezes UKE wymierza karę według uznania, nie oznacza to, iż dokonuje tego w sposób dowolny

– jak bowiem wskazano, nadal jest związany dyrektywami wymiaru kary oraz ogólnymi zasadami stosowania prawa (M. Rogalski, *Przepisy karne i kary pieniężne za naruszenie przepisów prawa telekomunikacyjnego*, w: H. Babis, K. Flaga-Gieruszyńska (red.), *Rynek usług telekomunikacyjnych*, LEX 2011; por. także: P. Hofmański (red.), *System Prawa Karnego Procesowego. Tom VIII. Dowody*, cz. 3, LEX 2019).

Sąd Apelacyjny w Warszawie przywołał w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia wszystkie dyrektywy wymienione w art. 210 ust. 2 p.t. (tj. zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu oraz jego możliwości finansowe). Dostrzegając specyfikę okoliczności niniejszej sprawy, w tym podniesione przez skarżącego: „wolę współpracy ukaranego podmiotu” z organem regulacyjnym po przekazaniu niepełnych nieprawdziwych danych, zachowania pracowników organu regulacyjnego w toku postępowania administracyjnego i przed jego wszczęciem, sąd drugiej instancji uczynił zadość konieczności uwzględnienia przy wymiarze kary całokształtu zachowania karanego podmiotu. Potrzeba subiektywizacji odpowiedzialności za zachowania sankcjonowane karą pieniężną jest powszechnie aprobowana w orzecznictwie, o czym świadczą powołane judykaty Sądu Najwyższego, i nie zachodzi potrzeba ponownego wyjaśniania tej kwestii.

Niezależnie od powyższego, o braku przywołanych przez skarżącego podstaw skargi kasacyjnej świadczy również sposób, w jaki przedstawił on ich uzasadnienie. Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego „[s]formułowanie „istotne zagadnienie prawne”, którym ustawodawca posłużył się w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., powinno być interpretowane w sposób zbliżony do „zagadnienia prawnego budzącego poważne wątpliwości”, o którym mowa w art. 390 § 1 k.p.c. Powołanie się zatem na okoliczność wymienioną w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. nakłada na sporządzającego skargę kasacyjną obowiązek szczególnie starannego uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, w którym należy wykazać, że na gruncie danej sprawy jest nie tylko możliwa, lecz wręcz konieczna zasadnicza wykładnia ustawy, mająca znaczenie dla prawidłowego stosowania prawa przez sądy powszechne” (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06). W niniejszej sprawie za niewystraczający należy uznać

wywód przeprowadzony przez Prezesa UKE w zakresie „istotności” podnoszonego zagadnienia. Skarżący nie przeprowadził w sposób wyczerpujący analizy prawnej tego zagadnienia, ograniczając się przede wszystkim do ogólnej polemiki z rozstrzygnięciem sądu drugiej instancji oraz własnej analizy poglądów doktryny. Co więcej, nie można uznać, że przedstawione przez Prezesa UKE zarzuty mają rzeczywiście charakter abstrakcyjny, który mógłby mieć znaczenie dla rozwoju prawa i judykatury. Skarżący sformułował je bowiem w taki sposób, który odnosił się *de facto* do jego indywidualnej sytuacji.

Skarga kasacyjna nie zasługuje również na przyjęcie na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. W świetle powyższych ustaleń należy przyjąć, że skarżący nie tylko nie wykazał kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa, ale również – powołując się na równoczesne wystąpienie przesłanek z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. dopuścił się błędu logicznego (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 21 stycznia 2022 r., I CSK 1285/22; z 24 czerwca 2021 r., III CSK 77/21; z 15 kwietnia 2021 r., IV CSK 617/20; z 29 lipca 2015 r., I CSK 980/14). W orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie już bowiem wyrażany był pogląd, że jeżeli w sprawie występuje zagadnienie prawne, to skarga nie może być jednocześnie w tym zakresie oczywiście uzasadniona (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 12 maja 2022 r., I NSK 3/22; z 9 marca 2023 r., II NSK 57/23; z 29 marca 2023 r., II NSK 15/23).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 99 k.p.c. i art. 108 § 1 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. oraz § 14 ust. 2 pkt 3 w związku z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz.U. 2018, poz. 265).

[as]

ZG

